

ΑΠΟ ΤΗΝ ΤΡΑΓΙΚΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΚΑΤΑΣΚΟΠΩΝ

Η ΣΑΤΑΝΙΚΗ ΚΙΤΗ ΜΠΕΛΜΟΝΤ

Τέ έγκλημα του σαδιστού Άντρέ Άρασαρ. Ή καταπληκτικές άνακλήψεις της άκατορίας. Ή καταδική ενός Ρουμανού ταγματάρχη. Στη Ρώμη. Τέ μοιραίων. Ή δολοφονία του «X. 55». Μία τραγική άκατορία. Ή δράσεις των Γερμανών πρακτέρων στη Ρώμη. Ή έξέντωσις του Γάλλου κατασκόπου, κτλ.

Ε μιά κακόφημη πολυκατοικία της οδού Λιαζόκ, από Παρίσι, βρέθηκε νεκρή δώ και λίγες μέρες μωστωριώδης γυναίκα, ή κ. Έλβίρα ντε Ζοζεφό. Ήταν ντυμένη με μεγάλη πολυτέλεια κ' αυτό έάνησε την προσοχή της άστυνομίας, ή οποία δέν άφηνος νά έξακριβώσει ότι επρόκειτο περί έγκληματος. Ή κ. ντε Ζοζεφό είχε παρανοηθεί ως έχει πέρω από τον έμπορο φίλο της, έναν κάποιον Ζουλιέν, κ' είχε δολοφονηθεί κατά τον άρρωστο τρόπο. Από τά δασυλικά άποτυπώματα του δολοφόνου διαπιστώθηκε ότι τό έγκλημα είχε γίνει από τον τρομερό σαδιστή Άντρέ Άρασαρ, ό οποίος μόλις πρό δύο μηνών είχε δραστηριοποιηθεί από τό κάτεργα. Παρά τίς αναζητήσεις όμως των άστυνομικών, ό Άρασαρ δέν βρέθηκε ποτέ. Είχεν έξαφανισθεί από την κομιτασία. Κ' αυτή ή τραγική δολοφονία θά ήταν μιά συνηθισμένη ιστορία, άν' αυτές ποιά συμβαίνουν κάθε τόσο στις πρωτεύουσες της Ερώπης, άν δέν έξακριβόνετο ότι ή κ. Έλβίρα ντε Ζοζεφό, ή πλουσία κ' εύθυμη γυναίκα της Μοναχίας, ήταν στην πραγματικότητα άστυα. Ό άστυνομικοί έβρισκαν αυτή την καταπληκτική άνακλήψη έντελως τυχαία, καθώς έξενοθούν τό διαμέρισμα της στην οδό Βανό. Έκει, μέσα σε κάτι μυστικά συρτάρια της τουαλέτας της, βρέθηκαν ένα σωρό ερωτικά γράμματά διαφόρων προσωπικοτήτων, που έδρασαν κατά τον παγκόσμιο πόλεμο, καθώς κ' ένα πλήθος φωτογραφιών της, ή οποίες έδειχναν την ύπεροχη καλλονής της. Σκανδαλισμένοι από αυτά τά εγγραμμά τους, οι άστυνομικοί άναστάτωσαν φυσικά τά δωμάτια του θύματος του Άρασαρ, μιλως τυχόν βρούν κάτι τίποτ' άλλα πράγματα, τά οποία θά τους διεφύλαξαν για τό μωστωριώδες παρελθόν της Μιχαλάκι. Έστίασαν τά έπιτά, κομμάτισαν τίς ταπεταρίες των τοίχων και τέλος, στη γωνία ενός τούχου, είδαν μιά μυστική κρύψην. Όταν την άνοησαν, έβγαλαν μιά κρηγή έκπληξως. Έκει μέσα ύπηρχε ένα διαβατήριο στ' όνομα της Γερμανίδος Κίτης Μπέλμοντ, μερικά χρηματογραμμά σημειώματα, μιά πομπιέρα με διπλά κομμάτια κ' ένα φιλαντισμένο μπρόνινγκ!

Ή φωτογραφία του διαβατηρίου ήταν όμοια με τίς άλλες, που είχαν βρεθεί στα συρτάρια της δολοφονισμένης. Δέν ύπηρχε καμμία άμφιβολία, λοιπόν, ότι ή Έλβίρα ντε Ζοζεφό, ή Έλβίρα Μιχαλάκι κ' ή Κίτη Μπέλμοντ ήταν ένα και τό αυτό πρόσωπο. Τό διαβατήριο της Μπέλμοντ ήταν άποψημένο από όλα σχεδόν τά κράτη της Ερώπης. Τελευταία δέ είχε θεωρηθεί κ' από τίς Ρουμανίες, στην όποια ή Γερμανίδα είχε παραμείνει ένα χρόνο. Ή Γενική Άσφάλεια του Παρισιού ζήτησε τότε μερικώς πληροφορίες από την ύπηρεσία Άντικατασκοπείας, ως πώς τυχόν στ' άρχεία της ύπηρχε κανένας διαφορετικός φάκελλος. Και πράγματι, δέν άργησε νά μάθει ότι ή Κίτη Μπέλμοντ ήταν ή επικίνδυνη κατασκόπος «X. 73», ή όποια είχε στείλει κάποιον ένα πλήθος πρακτόρων κ' ήταν ή ατία νά τομπερισθούν πολλοί άξιωματικοί του Έπιτελείου των Συμμάχων. Τό τελευταίο θέμα της ήταν ό ταγματάρχης Γόργκι Βαϊζάκι, ό οποίος σήμερα βρίσκεται στα κάτεργα. Ό Ρουμάνος αυτός ταγματάρχης καταδικάστηκε σε δέκα χρόνια καταναγκαστικά έργα, ως πρόσβου και ως κατασκόπος, και καθορηθεί δημοσίως τό βαθμό του, από τό πλήθος των κατοίκων του Βοσκοροστίν τον άναθεώρισε κ' ζήτησε νά τον λινταώσει!

Ή «X. 73» είχε μιά τραυματική δράση κατά τον παγκόσμιο πόλεμο. Μιά από τίς πώ δραματικές περιπτώσεις της ήταν ή ακόλουθη: Τόν τρίτο χρόνο του έμφυλίου άποικιστικού μας, ή Κίτη Μπέλμοντ βρισκόταν στη Ρώμη ως άδελφή του Έλέους. Έπειραμένο τ' έξακριβώς φροντίδα τους τραυματίες, τους μωράς με τίς άλλες κυρίες των φιλανθρωπικών ανύλων νοσημάτων κ' σοκολάτες κ' έγγραφο πρόβλημα τά γράμματά που τίς ύπαγόρευαν οι στρατιώτες προς τίς οικογένειές τους. Κανείς δέν την είχε ύποπτευθεί ότι ήταν κατασκόπος. Έτσι έκείνοτε έλεύθερα σ' όλα τά νοσοκομεία, μάθαινε διάφορες πληροφορίες και τίς διέδιδε στη Μυστική Ύπηρεσία του Βερολίνου. Μιά μέρα, όστόσο, μωδ' με τους άλλους πληροφορητές έβρισαν κ' έναν ύπολογο άεροπόρο, τόν Τζάκομο Τσελίαν. Είχε πληρωθεί σε μιά γυμναστήρια από μιστόν κ' είχε μεταφερθεί στη Ρώμη για ν' άναρωσθή στην Γερμανίδα κατασκόπο. Θυμάμαι ότι κάποιον είχε ξαναδεί από τό πρόσωπο. Φαινόταν όμως ότι από την ίδια σέση βρισκόταν κ' ό ύπολογοός, γιατί όποτε πληρώσε τό κρεβάτι του την κωτσούσε με περιέργεια. Αύτή ή άόριστη παλιά εννοομία τους ήταν άφορη

ν' άναπτυχθεί μεταξύ τους ένα φλογερό άσθημα. Και ύστερ' από μιά έβδομάδα ό Ίταλός άεροπόρος της πρότεινε νά γίνει γυναίκα του. Έκείνη όμως άρνήθηκε, γιατί δέν ήθελε νά παραστήσει στην καταστροφή τον άνθρωπο που τόσο άπρόσπαστα είχε αγαπήσει.

—Άς μείνουμε δυο καλοί φίλοι, του είπε. Όταν θά τελειώσει ό πόλεμος, έχουμε καιρό νά φροντισουμε για την εύτυχία μας. Τώρα έγώ δέν πρέπει καθόλου νά σκέπτομαι τόν εαυτό μου. Όσο για σένα, ξερω ότι σε λίγες μέρες θά ξαναγυρίσεις για τό μέτωπο.

Ό ύπολογοός χαμογέλασε άνεγχεμάτως και τίς είπε:

—Θά φράγω μόνο όταν τελειώσει τίς δουλειές μου. Πρέπει νά σ' πάρω μαζί μου.

Ή κατασκόπος άρχισε νά ύποπτεύεται μήπως είχε πέσει σε καμιά παγίδα. Κ' ή ύπόνοιός της ένισχύθηκαν, όταν μετά λίγες μέρες έλαβε ένα σημείωμα του άρχηγού της ότι ή ζωή της διέτρεχε κίνδυνο. Ένας Γάλλος κατασκόπος, της έγραφε, βρίσκεται πληροφομένος στη Ρώμη. Αυτόν τον άνθρωπο πρέπει νά τον βρής, καλώς νά τον περιποιηθείς. Δέν πρέπει νά ξαναγυρίσεις στα σίνορα. Και τά χαρακτηριστικά που τίς έδινε τό σημείωμα έμοιαζαν καταπληκτικά με τό άγαπημένο της Τζάκομο. Ή Κίτη Μπέλμοντ πρώτη φορά βρασιονόθηκε τόσο πολύ, μέχρι που νά πάρη μιά άπόφαση. Τέλος παραδέχτηκε ότι ό κατασκόπος δέν πρέπει νά έχουν καρδιά. Κ' από την άλλη μέρα πάλος άρχισε νά περιποιηται ύπεροβολικά τόν τραυματισμένο ύπολογοό, νά του δίνει ένέχυνη τά φάρμακά του και νά ξενοχτάει τόσο προσκεφάλο του. Παράδοξος όμως ή κατάσταση του Τσελίαν άρχισε νά χειροτερεύει... Και μετά από δυο έβδομάδες, ό ύπολογοός πέθανε από ένα παράδοσο καί μωστωριώδη θάνατο. Ή Κίτη Μπέλμοντ είδοσάκου, κατόπιν αυτού, με σπαρταμένη καρδιά τόν άρχηγό της, ότι ή διαταγή του έξετελέσθησαν. Κ' έπειτα άρχισε πάλι την τακτική ζωή της. Τό καθήκον για την πατρίδα της είχε νικήσει τόν θροιά της...

Δέν πέρασαν όμως λίγες μέρες και ξαπνικά ή κατασκόπος έλαβε ένα σημείωμα, που την άναστάτωσε. Τό κεντρικό γραφείο της Μυστικής Ύπηρεσίας την πληροφορούσε ότι ό Γάλλος κατασκόπος, για τόν όποιο της είχαν γράψει και τόν όποιο έγραφε νά έξενωθεί, έξακολούθησε νά ζή κ' ότι προετοιμάσε τη δολοφονία της. Έκκλητη ή Κίτη, έστειλε μιά φωτογραφία του Τσελίαν και ζήτησε νά την πληροφορήσουν άν αυτός ήταν ό επικίνδυνος κατασκόπος. Της απάντησαν ότι αυτός ήταν ό Γερμανός μωστωικός πράκτορ «X. 55», του όποιον είχαν έξαφανισθεί τά ίχνη.

Ή Μπέλμοντ πήγε νά τρελλαθεί από την άπελασία της. Είχε σκοτώσει λοιπόν ένα συνάδελφό της, ένα συμπατριώτη της, ό όποιος είχε καταπληκτική διοκότητα με τόν αντίπαλό της! Άλλά πώς είχε βρεθεί στη Ρώμη ό Γερμανός κατασκόπος «X. 55»; Περίεργη ή Κίτη, ζήτησε μιά έβδομάδα άδειά από τό νοσοκομείο κ' άρχισε νά προσπαθή νά διακριθεί αύτή την παράδοξη περίπτωση. Και πράγματι, κατόρθωσε νά μάθει ότι ό «X. 55», θέλοντας νά περάσει τά σίνορα της Ίταλίας μ' άεροπλάνο, καταδιώχτηκε από Ίταλούς άεροπόρους και σε μιά στιγμή ένας άπ' αυτούς, από ένα άδέξιο χειρόμα, έπεσε πάνω στη μηχανή του. Τά δυο άεροπλάνα καταρρέωσαν άμέσως στό έδαφος. Μά ό «X. 55» φαίνεται ότι είχε διαβολομένη τύχη. Δέν έπαθε τίποτε, γιατί έπεσε πάνω σ' ένα δένδρο. Όσο για τούς Ίταλούς, έγιναν μιά άμορφη μάζα, καθώς έθλησαν νά σωθούν, πηδώντας από τ' άεροπλάνο τους. Μά κ' ό «X. 55» ήταν σοβαρά τραυματισμένος από τίς σφαίρες που του έβρισχαν όταν τον κατέβισκαν κ' άν δέν ταικίστηκε στό έδαφος κατά την πτώση του, όπότος κινδύνεσε τώρα νά συλληφθεί από τούς Ίταλούς στρατιώτες, που έτρεχαν στον τόπο του δράματος. Τότε είχε μιά έξυπνη ιδέα. Τράβηξε ένα κρητό Ίταλό άνθρωπολόγο κοντά σ' άεροπλάνο του, του πήρε τά χαρτιά του, έβαλε στις σελές του τά δικά του κ' όπος κ' αυτός ήταν ντυμένος σαν Ίταλό άξιωματικό, εξαπλώθηκε κοντά στον έχθρό του. Οι στρατιώτες, όταν έφτασαν σε λίγο, δέν άφηναν νά πέσουν σην παγίδα. Νόμισαν ότι ό παραμορφωμένος άεροπόρος ήταν ό κατασκόπος. Μετέφεραν λοιπόν προσεκτικά τόν τραυματισμένο... έφισαν στό στρατόπεδο. Έκει τό περιόψθηκαν τά τραυμάτα του κ' έπειτα τόν Τσελίαν στη Ρώμη, για νά θεατηθεί καλά. Ή Κίτη Μπέλμοντ, μόλις έμαθε αυτές τίς πληροφορίες, πήγε νά τρελλαθεί από τί στενοχώρια της. Άρχίστηκε νά έκδινηθεί τό θάνατο του άγαπημένου της. Κατόρθωσε λοιπόν νά έξακριβώσει που βρισκόταν ό Γάλλος κατασκόπος και μύ νίκησε μπρος στό βάλλομο του νοσοκομείου και τό κάτεργος ένα μαχαίρι στην καρδιά. Την άλλη μέρα έφυγ' από τί Ρώμη. Κ' από τότε τίποτε πια δέν συγκινοφσε την καρδιά της. Ήταν ή γυναίκα - σατανάς. Σκόρπισε παντού τόν θάνατο και την καταστροφή, θέλοντας νά έκδικηθεί τόν άτυχο «X. 55», που είχε δολοφονήσει με τά ίδια τά χέρια

ΤΥΠΟΙ ΤΗΣ ΠΑΙΔΙΑΣ ΑΘΗΝΑΣ

Ο ΜΙΧΑΛΗΣ Ο ΛΕΚΚΟΣ

(Ίστορία ενός ανθρώπου και ενός...εστιατορίου)

Γαβριηλίδης δεν έμεινε πολύ καιρο, κοσμικός πελάτης του «Αθέρωφ», τοι άηδίασαν κάτι ψυχαμερά θεάματα και έφυγεν. Συχάθηκε μερικούς πολυτεμένους πελάτες μεγαλοαρχόνους του Ξενοδοχείου, οι οποίοι καθάριζαν τα νύχια τους με τις δοντογλυφίδες ή τα πηρούνια τους με τις ψίχες του ψωμιού ή πλένανε τα χέρια τους μέσα στο πιάτο 3που τρώγαν, σαν άποτρογαν.

Έγραφε μάλιστα, διαμαρτυρούμενος, για τις άβιδες αυτές σε «Λαοικονικά» της «Ακροπόλεως», ώπου άπεσύρθη άπο τό Ξενοδοχείο. Τότε ο Λεκκός του έστειλε τα φαγητά του στο γραφείο, στην δόδ Παππαρηγοπούλου, στην πλατεία του Κλαυθμιώνος. Κι' ο Γαβριηλίδης δεν έπαμε να έκθειάζη τον «Αθέρωφ», παρεμβάλλων αυτόν ακόμα και στ άθρα του.

Άλλά όταν ο Γαβριηλίδης θρέθηκε σε μία άπό τις οικονομικές του καθιζήσεις και έκανε λίγες ημέρες να πληρώση τον «Αθέρωφ», ο πονηρός Μιχάλης τού έκοψε τό φαγητό.

—Τσάκωνας ο άνήρ, είπεν ο Γαβριηλίδης και έγέλασε τό πλατύ του γέλιο, χωρίς να τού κοκαφνηί.

Ο «Αθέρωφ», καθώς γράφουμε και στο προηγούμενο φύλλο, μόνον άπό άπόψεως φαγητών καθαρόητος και ύλικών για φαγητά, ήταν καλός. Κατά τί άλλα ήταν έξανα εύρό ύπόστεγον, περιτριγυρισμένο άπό μάνδρες και άπεριποίητο, χωρίς έπιμέλεα καμμία.

Όταν όμως μεγάλωσαν τα παιδιά του Λεκκού, ο Μιχαλάκης τί έστειλε στην Εύρωπη, να σπουδάσουν «μαγειρικά».

Και σαν ήρθαν τα παιδιά του άπό την Εύρωπη, προσπάθησαν να τόν κάνουν να ξεερωπαίση τό κατάστημα. Και στην άρχή έπέφεραν μερικάς...μεταβολές.

Εισήγαγαν τας δοντογλυφίδας και τα «μπόλα»!

Άλλά έπειδή οι περισσότεροι άπό τούς πελάτες και ίδίως τούς πολιτικούς, δεν ήξεραν να μεταχειρισθούν τα «μπόλα»...μείναν στο «άζήτηας»!

Τά παιδιά του Λεκκού έπέμεναν να γίνουν και μερικές άλλες μεταβολές στο Ξενοδοχείο, αλλά ο Μιχαλάκης ούκ' έπιθετο. Παλαιών διαρκώς κατά παντός νέου, κατά πάσης καινοτομίας, άρχισε να άποκάνων πειά, αλλά και δεν ύποχωρούσε.

Η έπιτυχία του, τόν ενίσχυσε στις ιδέες του.

Έλεγε γίνει δημόσιος άνήρ.

Η έφημερίδες τόν άνέφεραν κάθε ημέρα.

Ο Κουνδύλακης φιλοσοφούσεν έπ' αυτού:

«Ένα πιάτο έχει άντιπολόγητον σημασίαν εις τό θμητικόν μας και την διαγωγήν μας, έγρασεν. Δέν άνηρέθη καθόλου η γνώμη συγχρόνως κοινωνιολόγων, ό όποιος άπέδοκε τας άγνάς πράξεις της Γαλλικής Έπαναστάσεως εις την ύπεραιμιαν τών στομαχών τών Γάλλων της Συνεισεως, άφού έλάμβανον συνήθως τας άποφάσεις των μετά τό φαγητόν. Κατ' άνάλογον και ό κιο Μιχάλης είνθηται διά πολύ μέρος της γενικής η της άτομικής μας Ιστορίας. Με τό έστιατόριον του Λεκκού ό Έλληνας έγιναν ήμερώστες, προβιβαθέντες άπό της περιοχής του Καφη και του Συναγώνισού (παλαιά τών Άθηνών Ξενοδοχεία). Κατά τούτο ο Μιχάλης ήπιθεν έκωλοτιστικός και τό κοινόν του τό άπέδοκεν αυτό με τελευταίαν και δημιωτικήνται.

—Νά θρέ, πώς πάνε εμπρός, Έλεγε στα παιδιά του ο Λεκκός, δείχνοντας τους τί του γράφαν η έφημερίδες. «Οχι, με τά λου-

της. Έλεγε γίνει ο τρομαχτικός εφιάλης τών μουτυζών πρακτόρων τών σημαίων. Και πάντα κατόρθωνε να ξεγλιστρώη άπό τις παγίδες που τίς έθηναν.

Μετά τόν παγκόσμιο πόλεμο συνέχισε την έγκλημματική δρόση της στη Ρουμανία, όπου, μεταξύ τών άλλων θνήσκων της, ήταν κι' ο ταγματάρχης Γιόγγος Βαϊζάγκ. «Έπειτα πήγε στο Παρίσι, για να ξεκοινοσθή, κι' άρχισε να ζή μιá περιπετειώδη ζωή. Μά τέλος ήταν μοιραίο να πέση στα χέρια του αδαίου του Άντρέ Άρασάδ, ό όποιος την παρέσχε σ' εκείνη την κακόφημη πολιτικοκρατία της δόδου Λαυράς, για να την δολοφονήση...

Η Κίτη Μπέλιμον ήταν μιá άπό τίς πιο όμορφες και τίς πιο σατυνικές καταστάσεις της Μυστικής Έγχεοσίας. ΖΑΝ ΚΟΑΜΠ

λούδια που μου λέτε να θάξω σε κάθε τραπέζι, σαν να ήσαν οι άνθρωποι μέλισσες να θόσκουνε λουλούδια κι' όχι φαγητά. Αυτά μάθατε στην Εύρωπη, που σας έστειλα.

—Τότε γιατί μ'ας έστειλες; —Έτσι για τόν κόσμο!

Σε λίγο ο Μιχάλης δεν ήταν πρόσωπον. Ήταν θεσμός.

Έγινε πανελλήνιος. Τό όνομά του, έβρασε και πέραν του Τυρναβού, που ήταν τότε τα Έλληνικά σύνορα, όταν ένα θανάτο έμπηκε στον «Αθέρωφ» να δειπνήση και ο πρέσβυς της Άγγλίας άπό περιέργειας, δδηγούμενος άπό τόν διερμηνέα του.

Ο Μιχάλης, όταν έμαθε πώς είνε ο νέος πελάτης του, έπλησίασε τόν αντιπρόσωπον της Άλθιόνος και τόν παρακάλεσε να δεχθή άσυζητήτεια ένα πιατάκι με ζωμών...πατσά!..

Ο Άγγλος τού έφαγε με πίστιν και ευγένειαν. Και τούσος ήτανε ο ένθουσιασμός του, άπό τό «τελιτίσι» κείνο της παλαιάς κουζίνας του «Αθέρωφ», ώστε την έπομένη έπατήλη φέρων και τούς πρέσβεις δυό άλλων Δυνάμεων.

Και οι τρεις διάταξαν τά ίδια.

Έν τούτοις, ο Μιχάλης τούς κατέπληξε με νέα άθρα της Έλληνικής κουζίνας. Για τούτον καιρό άπό τότε, οι ξένοι διπλωμάται ήγιναν και τρώγανε στον «Αθέρωφ» και ύπηρεων μάλιστα και πρέσβεις που άπόλυσαν τούς μαγειρούς τους.

Η έπιτυχία αυτές ήγιναν άφορμή να γεννηθή στο Μιχάλη η γνωστή σ' όλους τότε πεποίθησι, την όποιαν αυτός έτρεφε θαύτατα, ότι...έπιπράξει την γνώμην τών...έξανα άνακτοβουλίων, όσον άφορά την Έλλάδα!..

—Εγώ, έλεγε πολλές σφρές, ό μακαρίτης ο Λεκκός, είμαι χρησιμώτερος και άπό αυτόν κ. Ρωμάνον (τόν πρέσβυ της Έλλάδος στο Παρίσι).

Η βασίλειά του Λεκκού βασταίε παραπάνω άπό 15 έτη.

Στό τέλος τα παιδιά του άρχισαν να ύπερισχύων και τά φαγητά του «Αθέρωφ» να μετατρέπονται έπί τό εύρωπαϊκώτερον.

Αυτό έκαμε ν' άτονήση λίγο η ουλοδοσία τού αγαθού εκείνου ανθρώπου, έγοςε την όρεξί του, άρχισε να μην ενδιαφέρεται πολύ άρχισε να βλέπει άπαθής πειά τό έργον του, άρχισε τό κοινό να δυσσεστήται, να δυσσεφρηί, να θμώνη, να φονάζη κι' η παλιά του σήμη να γίνεται άνάμησις.

Ο Γαβριηλίδης έγραφε ομοεικότως:

«Είνε κοινονικό τό πείσι της έξαναφασίας ενός καλού έστιατορίου η άπο μίκον»

Τέλος συνέθη και ένα έπεισόδιο.

Ο κ. Καφαντάρης ήταν ένας άπό τούς καλούς και τακτικούς πελάτας του «Αθέρωφ». Έτρωγε δέ κοκορέται διαρκώς, τό όποιον του έτοιμαζεν ο Λεκκός ιδιαιτέρως. Μιά ημέρα όμως που άρρώστησε ο Λεκκός, οι «υίοί» του σερβίριον τό κοκορέται τού κ. Καφαντάρη με...πουρέ στην άκρη και με μαγιονέζα. Ο κ. Καφαντάρης θύμωσε κι' έκαμε μιá έβδομάδα να πατήση στον «Αθέρωφ»!

Αυτό ήταν τό τελευταίον χτύπημα για τό Λεκκό. Άπεσέρθη τελείως άπό τόν «Αθέρωφ» και έγκατέλειψε τη δουλειά στα παιδιά του. Έπλητθε τώρα θανατικός που δεν είχε έργασίαν. Άλλά και η έργασία γι' αυτόν είχε χάσει πλέον κάθε ποιησιον. Κάθε ένδιαφέρον. Γόριζε σαν άνθρωπος που έχασε τόν έαυτό του. Κι' άπό τότε, άρχισε να πλανιάται, άπό θέατρο σε θέατρο...άλλά και να... κοιμάται σε κάθε παράστασι!

Τελευταία είχε άποσυρθη και άπό τό θέατρο. Δέν φαινόταν, πλέον, πουθενά.

Έως ότου, πρό θέγα ακριβώς έτών, στο 1924, οι πολυπληθείς πελάται του, που ήγαν να φάνε στον «Αθέρωφ», τόν θρήκαε κλειστόν.

Έιχε πεθάνει ο Μιχάλης!..

Ο Λεκκός πέραςε τά τελευταία χρόνια του φτωχός κι' έσθησε λημονημένος...

Πέθανε όμως εις την ώρα του, στο 1924, που πέθαναν όλοι οι μεγάλοι έστιατορες τού κόσμου. Και δεν ήταν δυνατόν να μην πεθάνη η χρονιά εκείνη. Θά ήταν άπρεπές, διά την Ιστορία του, και την Ιστορίαν του πρώτου Έθναϊκού έστιατορίου.

—Εάν δεν έπέθανε η χρονιά εκείνη, θα κινδύνε να...παρεξηγηθή, καθώς είπεν και ό Σπύρος ό Μελάς.